

(Dünya'daki tüm insanlar öldükten ve uygarlık yok olduktan yıllar sonra, Güneş Sistemi'nin en uç noktasındaki bir asteroidde her nasılsa hayatta kalmış bir mühendis, elinde kalan derme çatma tıbbi cihazlarla insan beynine müdahale ederek bazı sorunları çözmeye çalışırken bir taraftan da aşamadığı soru işaretleriyle boğuşmaktadır.)

Rubisya'nın beynini Tılsım'la inceledikçe Lumin'in uyardığı bölgelerin ona nasıl mutluluk verdiğini, fakat bu yüksek voltajın kısa sürede sönmümlenip bir sonraki turda nasıl daha çok uyararı gerektirdiğini rahatça gözlemleyebiliyordum. Giderek daha derinlere daldıkça yeni şeyler keşfediyordum beynin ödül merkezleriyle ilgili. Dışarıdan Lumin verilerek uyarılan bölgeler, içeriden nöral bağlantılar yoluyla da uyarılabiliyordu. Aslında Lumin o kadar da gerekli bir şey değilmiş.

Bütün bunları Laetia'dakiler benden çok önce keşfetmiş olmalılar. Adamların işleri bu. Ama Lumin'i gereksiz kılacak bir icadın yayılmasını istemezlerdi. Herhalde o yüzden duyurmadılar.

*
*
*

Uzun süredir ilk defa rüya gördüm. Eski günlerde, okuldaydım. Psikoloji laboratuvarında, beynine elektrot yerleştirilen farelere, o elektrotları etkinleştiren kola basma imkânı da veriliyordu ve fareler hiç durmadan kola basmaktan yemeyi içmeyi unutuyor sonunda da açlıktan ölüyordu. Gerçekten de eski kitaplarda böyle bir deney olduğunu hayal meyal hatırlıyorum, ama her şey o kadar sisli ki...

*
*
*

Otorite tamamen pasif-agresif davranıyor. Geçen gün kendime arkadaş bulabilmek için diğer insanları da kendim gibi delirtmeye çalıştığıma dair bir söylenti duydum. Bu da kesin onun işi.

Halbuki eldeki Lumin stokları her gün azalıyor, bu insanlar onsuz yaşayamaz ve insanlıktan geriye kalan bu son köy bir kargaşa ortamında kendi kendini tüketir. İç savaşı atlatılabilecek potansiyelimiz yok.

Otorite'nin bu paranoyaklığının altında bizi koruma içgüdüğü olduğunu tahmin ediyorum. Tılsım'la ilgili bir tehlike sezmiş olmalı. Gerçi (bizim dışımızda) bütün insanlık yok olduğuna göre virüsün kendisi de ölüp gitmiş olmalıydı. Böyle bir teknolojiyi mümkün kılan biyolojik savaş ajanlarına her gün lanet ediyorum.

Ama düşünüyorum da, o günlerde buraya ulaşan az sayıdaki bölük pörçük mesaja bakılırsa, hastalık belirtisini ilk gösterenler Laetia'da uzun süre bulunmuş olanlardı. Yani turist olarak. Yoksa oranın iç dünyası her zaman gizemli, kapalı bir kutuydu ve teknik ekipte çalışmaya başlayanlar bir daha asla Dünya'ya dönmezdi. Maaşınızı mutluluk olarak alsaydınız, siz döner miydiniz?

Bir dakika, atladığım bir şey var!
Acaba hastalık orada çok önceden beri var mıydı?
Bizim dönmek istemediğini sandıklarımız
belki de çok önceden ölmüştür!
Ah Laetia! Bir hatırlayabilsem orada gördüklerimi...

*
*
*

En sonunda problemi kökünden çözecek noktaya gelmiştim. Mutluluk sinyallerini gönderen nöronları beynin çeşitli bölgelerindeki diğer nöronlara, onları da tekrar aynı kaynağa bağlayarak bir geri besleme devresi oluşturmuştum. Öyle ki, sinyal farklı kollardan beyni dolaşıp geri geldiği ve yine aynı bölgeyi uyardığı için, o bölge sürekli kendi fiziksel maksimumunda uyarılmış olarak kalıyordu. Hem de Lumin'e veya dışarıdan (enerji dışında) herhangi bir girdiye ihtiyaç duymadan. Ama bunu Rubisya'dan önce kendimde denemeye karar verdim. Ne de olsa Tılsım'a da benim çılgın kuramlarıma da pek fazla güven olmazdı. Kişisel beyin haritama göre gerekli analizleri yapıp yazılımı güncelledim, Tılsım'ı beynime bağladım ve düğmeye bastım. En kötü ne olabilirdi ki? Ölmeye çoktan hazırdım.

*
*
*

Şu anda, hayatımda hiç hissetmediğim bir duygu seliyle gökyüzüne fırlatılmış gibiyim. Açlıktan ölmek üzereyken, en sevdiğiniz yiyeceklerle dolu muhteşem bir sofrayla karşılaştığınızı düşünün veya yıllardır görmediğiniz en yakın dostlarınıza kavuştuğunuzu. Ya da üzerinizi karabasan gibi saran korkunç bir tehlikenin bir anda ve kendiliğinden kaybolduğunu, bulutların dağılıp ışığın görüldüğünü. Ömür boyu çözmeye uğraştığınız bir bilmeceyi bir anda ve tüm ayrıntılarıyla anladığınızı. Âşık olduğunuzu ve sevdiğiniz kişinin de (tam sizi umursamadığını düşündüğünüz anda) size büyük bir âşkla bağlı olduğunu fark ettiğinizi. Muazzam miktarda paraya ve üne haklı olarak erişecek bir başarıya imza attığınızı...

Ve daha bunlar gibi uzaktan ya da yakından "olumlu" olarak değerlendirebileceğimiz tüm hisleri ve daha önce hiç tatmadığınızı, varlığının da farkında olmadığınızı pek çok başka duyguyu aynı anda, hiçbirini birbirinin etkisini de azaltmadan, maksimum düzeyde ve kesintisiz hissettiğinizi hayal edebiliyor musunuz?

İşte ben oradayım şu anda.

Hayat bir oyunsa, beynimizin ödül merkezi de çok zor ve önemli işler başardığımızda veya çok istediğimiz bir şeyi elde ettiğimizde 3-4 puan zar zor veriyor, bazen de 15-20 (bu çok istisnai). Oysa ben şu anda tam 1000 puandaydım, hem de birtakım engelli koşu parkurlarını tamamlama gereği duymadan. Ödül merkezinin dış dünyayla bağını koparmıştım çünkü ve ona fiziksel olarak dayanabileceği maksimum nöral uyarıyı uyguluyordum. Sesi sonuna kadar açmış, mikrofonu da hoparlörün önüne koymuştum. Gizemleri çözmek de bir keyif kaynağı ve şu anda Laetia'da yaşadıklarımı çok net hatırlıyorum. Orada ne saray var ne deniz ne de başka bir fiziksel nesne. Hepsisi sadece yazılmış...

*
*
*

Otorite ne kadar uğraşsa da salgının buraya ulaşmasını engelleyemedi. Virüs değilmiş. Buymuş. Beni engellerken amacı yine bizi salgından korumakmış. O ilk gelen resimlerdeki, pandemiye yakalanmış ve "felç" geçirdiğini düşündüğümüz insanların yüzündeki huzur ifadesini şimdi çözdüm. Acaba Otorite nasıl oldu da bunları anladı? Onun için mutluluk kavramı anlamsız. Hem olayı çözdüyse, gerekirse öldürerek neden beni durdurmadı? Belki de anlamadı, sadece sezdi. Yani bilinçaltında. Ya da beni babası gibi gördüğü için öldürmek istemedi. Korktu. Son 50 yıldır, bizden bağımsız bir şekilde kendi kendini kodlayan bir yapay zekâ için bu kavramlar geçerli olabilirdi belki. Ya da belki saçmalyorum.

*
*
*

Kıpırdamam, konuşmam ya da başka herhangi bir şeyle ilgilenmem mümkün, ama niye böyle bir şey yapayım ki? Neler olup bittiğini Otorite ve diğerlerine anlatmak saatler sürer. Benimse şu an bulunduğum durumdan 0,1 saniye bile ayrılmaya niyetim yok. Acaba beni uzun süre yaşatmak için yoğun bakıma alır mı? Yoksa fırsattan istifade edip benden bir an önce kurtulur mu? Belki de nöronlarım arasındaki belli bağlantıların haritalarını çıkarıp kendi algoritmalarına entegre eder. Evet, bana ihtiyacı var. Gerçi Otorite'nin elektronik beyninde dolaşan bir hayalet olmak benim ideal emeklilik planım değildi ama...

Biliyor musunuz,
şu anda bunların hiç biri umurumda değil!

(Son)